

betegnet den i Norge i 1871 udkomne Lov som uheldig, men jeg tør sige, at jeg er vis paa ikke at have betegnet denne Lov saaledes, og jeg vilde beklage, hvis jeg havde gjort det, idet man jo ikke vet vel kan udtale en saadan Dom uden at kjende de Erfaringer, som man har gjort med Hensyn til en saadan Lov. Dette erklærede jeg ogsaa igaar; men hvad der maasse har bragt den ærede Ordfører til at tage feil, var den Bemærkning af mig lige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg), at jeg ikke bekymrede mig om Erfaringer fra Nordamerika, men kun ønskede Erfaringer fra Norge, hvor den nævnte Lov havde været i Virksomhed i omtrent to Aar, og jeg søiede da til, at saadanne Erfaringer i alt Fald ikke vare komne til min Kundskab. — Ja, jeg er i den Nødvendighed, hvor nødigt jeg cid ellers indlader mig derpaa, denne Gang at maatte holde mig til noget personlige Bemærkninger. Den ærede Ordfører mente saaledes, at jeg under Tryk af de Vanskeligheder, som vare forbundne med Sagens Gjennemførelse, og ogsaa under Hensyn til de Udtalelser, der ere fremkomne igaar, var vejen tilbage fra at holde fast paa min Udtalelse om, at jeg ansaa Forandringer i den bestaaende Kvassalverlovgivning for i høi Grad ønskelige. Dette gjør jeg endnu, og jeg har paa ingen Maade forandret den Formening, jeg udtalte som Mindretal i Udvalgets Betænkning ifjor, jeg har kun gjentaget, at det er vanskeligt at gjøre saadanne Forandringer, men jeg har ikke udtalt det Almindste, som kunde give Nogen Anledning til at antage, at jeg, hvis jeg ved nærmere Overveielse kunde finde en Maade, hvorpaa saadanne Forandringer kunde iværksettes, skulde ville holde mig tilbage fra at komme med et Forslag, som efter min Formening kunde være til nogen Gaan. Jeg tager ogsaa i dette Øieblik et saadant Forbehold, idet jeg henholder mig til, hvad jeg igaar antydede, at det dog muligen var Noget, som uden Fare kunde lade sig gjøre, nemlig kun at lade Straffen for Kvassalveri komme til Anvendelse paa dem, der drive Kvassalveriet som en Næringsvei. Jeg antydede andre Momenter, som jeg imidlertid ikke her skal gjentage. Endvidere skal jeg fremhæve, hvad jeg vistnok ikke nævnte igaar, nemlig at Straffen for Overtrædelse af Kvassalverlovgivningen efter min Mening for Tiden er for haard, og jeg kan ikke berolige mig ved, hvad der nu blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds, nemlig at det var ønskeligt, at Benaadningsretten i saadanne Tilfælde kom til Udøvelse. Jeg tror, at det ikke er den Maade, hvorpaa man skal gaa frem, naar man fastsætter Straffene for Lovovertrædelser, at man da først sætter en for høi Straf, og derpaa, efterat denne er bleven indomt den Naagjældende, formilder den ad Benaadningsveien. Denne Fremgangsmaade anser jeg for principstridig, og jeg tror dernæst,

at det er — kan jeg næsten sige — Synd imod den, der har forset sig, at han først skal gjennemløbe alt det, der er forbundet med, at Tiltale og Dom overgaa ham, og at først bagefter Straffen formildes. Jeg har saaledes efter min Mening tilstrækkelig renset mig for den Betydning, som den ærede Ordfører, der jo forresten viste saa stor Velvillie imod mig i sit Foredrag, har fremsat. — Der er en anden Tale, til hvem jeg ønskede at henvende mig, idet jeg virkelig ogsaa bringer ham min Tak for den velvillige Maade, hvorpaa han yttrede sig med Hensyn til mit Foredrag igaar; det er den ærede Folkethingsmand for Alborg Amts 5te Valgfreds (W. Holm). Men der er et Punkt, hvori vi ere i høi Grad uenige. For mig er det nemlig klart, at med Hensyn til Alt, hvad der angaar ikke autoriseret Lægepraxis, er det af den allerførste Betydning at indhente alle de Oplysninger, som det er muligt at faae, for at Sagen kan fremtræde fuldstændig klar, og for at man kan faae et fuldstændigt Overblik over alle de Forhold, som maatte kunne komme i Betragtning, og som væsentlig koncentrere sig om det, ikke blot for den Sagelste, men ogsaa for det hele Samfund saa vigtige Punkt, at Sundhedsvesenet ikke bliver blottet for det virksomme Tilfyn, som Staten er forpligtet til at føre, medens derimod den ærede Rigsdagsmand sagde, at det, som der her var Tale om, ikke var af den Betskaffenhed, at vi derom behøvede at indhente Oplysninger. For mig staar nu Nødvendigheden heraf virkelig saa klar, at jeg ikke skal opholde det høie Thing med at udvikle mine Grunde derfor, men det turde dog maasse have nogen Betydning for den ærede Rigsdagsmand at høre, hvorledes man har baaret sig ad i Norge, inden man fik Loven af 1871. Jeg bemærkede igaar, at der var Noget, som kunde tale for, at man ikke behøvede hos os at være saa angstelig ved at tage fat paa Kvassalverlovgivningen i den Retning, hvori Lovforslaget gaa, fordi det var en given Sag, — og det har jeg, som jeg ogsaa bemærkede, taget fra en meget officiel Kilde —, at i en ikke ringe Del af Norge var Almuen nedfunken i en Bankundighed og Overtro, som kunde gjøre det mere farligt i Norge at gaa i denne Retning med Hensyn til Kvassalverlovgivningens Forandring. Men i Forbindelse hermed bemærkede jeg, at en saadan Forandring som den, der her er foreslaet, paa den anden Side vilde være mindre nødvendig hos os end i Norge, fordi Afgang til at søge Lægehjælp er meget lettere hos os end i Norge. Det, som jeg imidlertid egentlig vilde fremhæve for det ærede Medlem med Hensyn til hans Bemærkning om Usikkerheden af at indhente Oplysninger, er dette, at den norske Regjering, efterat der i 1865 var fremkommet et privat Lovforslag i Storthinget om en Forandring i Kvassalverlovgivningen, i den allerførste Udstrækning indhentede Oplysninger fra